

Aldermann D. Judit neurodivergens (autista-ADHD-s) költő, szabadúszó kulturális újságíró, vizuális alkotó. Költészete a gyász, az emlékezés és a neurodivergens identitás határain keresztül kutatja, hogyan képes a nyelv a túlélés eszközévé válni. 2023-ban, huszonnégy évnyi ellátórendszerben való keringés után kapta meg autizmus és ADHD diagnózisát. Azóta végre újra képes írni. 2024-ben megszerezte mesterdiplomáját az ELTE magyar nyelv és irodalom szakán Összehasonlító irodalom- és kultúratudomány specializáción. 2025-ben meghajtogatott kilencszáz darut, ha elkészül a maradék száz is, a japán hagyomány szerint kívánhat egyet. Még nem döntötte el, mit.

Az üres helyek már nem árthatnak

akkor jövök rá –

hogy

az üres helyek

már nem árthatnak

amikor Vecsés határából

kásás éjjeli hangján hív fel

az öcsém

hosszú,

térképészeti igényű sétái

egyikéről –

mikor valójában

nem a kerületet járja

ő mindig is

önmaga

térképét

igyekezett

felrajzolni

Nietzschét idéz

és a sztoikusokról
mesél
nekem.

talán sosem
tudom meg
hova kéne
beillesztenem...
hogy
jól értsem őt

a szégyen mellérendelő
és az idő fölérendelt
struktúrájában

de a helyeken,
amiket együtt jártunk be –
mióta nyolc évvel később
megérkezett
már örökre
együtt vagyunk

tiltások
zárhatatlan ajtók
énhatárok sosem voltsága
egy komplett társadalmi mintára készült
felépítmény
romjai
alatt

a térkép,
amit azóta rajzolok,
hogy ő létezik
helyrajzi számokkal jelöli

az érzelmeket
a testérzeteket
a nyelvi formulákat
a kapcsolati törekvéseket

ott van rajta
a jól ismert
„itt áll Ön” jelzés
meg a szaggatott vonalak
a kis piros pöttyök
a BKV útvonalak
(bííí, tsöts!)
a metrómegállók
és a fontosabb
közlekedési csomópontok

összességében
körberajzoltam
a legfontosabb
üres helyet:
anyánkat.

hogy
az útvesztőből
legalább labirintust
csináljak

milyen jó,
hogy a legtöbb gyerekkori
társas
erre készített fel

„Kezdd újra a startmezőről!”